

TED HUGHES

BĂRBATUL DE FIER

ILUSTRAȚII
DE TOM GAULD

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE VIRGIL STANCIU

PENTRU FRIEDA ȘI NICHOLAS

Sosirea Bărbatului de Fier

Bărbatul de Fier ajunsese pe vârful piscului.

Cât de mult mersese? Nu se știe. De unde venea? Nu se știe. Cum fusese plămădit? Nu se știe.

Mai înalt decât o casă, Bărbatul de Fier stătea în vârful piscului, chiar la margine, în întuneric.

Vântul cânta printre degetele lui de fier. Capul lui uriaș de fier, de forma unui coș de gunoi, dar mare cât un dormitor, se întorcea încet la dreapta, se întorcea încet la stânga. Urechile lui de fier se întorceau când încolo, când încoace. Ochii, ca niște faruri, străluceau albi, apoi roșii, apoi infraroșii, cercetând marea. Până atunci Bărbatul de Fier nu văzuse niciodată marea.

Se legăna în vântul puternic ce-l împingea din spate. Se aplecă în față, pe marginea prăpastiei.

Picioarul lui de fier, enormul lui picior de fier, se ridică – în sus, în afară, în gol, iar Bărbatul de Fier păși înainte de pe stâncă, în vid.

BURUBUM!

Bărbatul de Fier căzu de pe stâncă ducându-se de-a berbelea-cul la vale.

BUM!

BUM!

BURUBUM!

Din bolovan în bolovan, din răgălie în răgălie, rostogolindu-se lent.

Și cum se lovea și se tot lovea așa

Picioarele de fier i se desprinseră.

Brațele de fier i se desprinseră, iar mâinile i se separară de brațe.

Marile urechi de fier îi căzură și ochii îi ieșiră afară din găvane.

Urișul cap de fier îi căzu de pe trunchi.

Toate bucățile separate săltară, se împrăștiară, izbindu-se, ciocnindu-se, trosnind, până departe, jos, pe țărmul pietros.

Câteva pietre l-au însoțit în cădere.

Apoi

Liniște.

Numai mugetul mării, mușcând din marginea țărmului stâncos, unde bucățile și resturile din Bărbatul de Fier zăceau risipite în lung și-n lat, tăcute și nemișcate.

Doar una din mâinile de fier, aflată lângă un vechi bocanc de marinar plin cu nisip, pe care marea îl aruncase pe țărm, mișcă din deget un minut, ca un crab răsturnat pe spate. Apoi rămase nemișcată.

În timp ce stelele continuau să se rotească pe boltă, vântul continua să tragă de iarba de pe stâncă, iar marea continua să fiarbă și să bubuie.

Nimeni nu avea habar că Bărbatul de Fier se prăbușise.

Noaptea trecu.

Chiar înaintea zorilor, când bezna se albăstri și formele stâncilor se separară unele de altele, doi pescăruși trecură în zbor, țipând, pe deasupra stâncilor. Aterizară pe o palmă de nisip. Aveau doi puișori într-un cuib de pe culme. Căutau de mâncare.

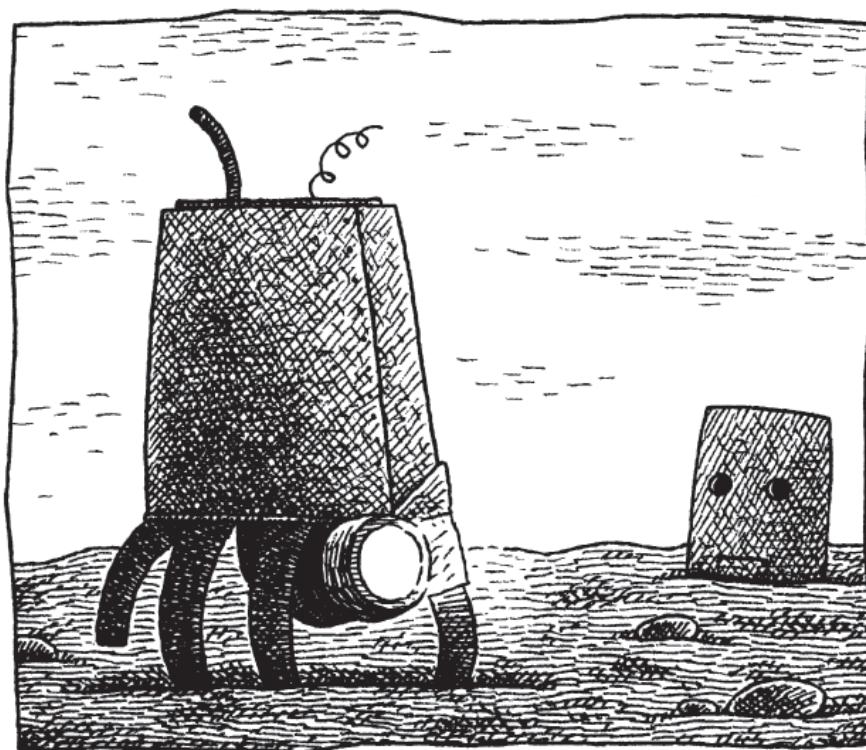
Un pescăruș se ridică în zbor – Aaark! Văzuse ceva. Plană în zbor jos peste stâncile ascuțite.

Ateriză și luă ceva în cioc. Ceva lucios, rotund și tare. Era un ochi al Bărbatului de Fier. I-l duse perechii lui. Amândoi se zgâiră la lucrul acela ciudat. Ochiul îi privea și el. Se rostogolea de pe o parte pe alta, uitându-se când la un pescăruș, când la celălalt. Ațintindu-l cu privirile, păsările își spuseră că era vreun soi de scoică mai stranie care le iscodea de sub cochilia ei.

Apoi celălalt pescăruș se ridică în zbor, se roti, ateriză și luă ceva de pe jos. Un obiect greu, incomod. Pescărușul zbură la joasă înălțime, căznit, opintindu-se cu lucrul acela greu. În cele din urmă, pasărea îl lăsă să-i cadă din cioc lângă ochi. Lucrul cel nou avea cinci picioare. Se mișca. Pescărușii socotiră că era o specie necunoscută de crab. Credeau că găsiseră un crab ciudat și o scoică ciudată. Habar n-aveau că găsiseră ochiul Bărbatului de Fier și mâna lui.

Însă de îndată ce ajunseră unul lângă celălalt, ochiul privi mâna. Lucirea lui deveni albastră. Mâna se ridică pe trei degete și pe degetul mare și-și înălță arătătorul, aidoma unui nas lung. Acesta pipăi în jur. Atinse ochiul. Bucuros, înhăță ochiul și-l cuibări sub degetul mijlociu. Ochiul se uita de acolo, printre degetul arătător și degetul mare. De-acum mâna vedea.

Se uită în jur. Apoi țâșni și-l împunse pe un pescăruș cu degetul țeapăn, după care se repezi la celălalt și-l împunse și pe el. Cele două păsări se ridicară în vânt, țipând înspăimântate.

Apoi, încet, mâna se târî peste pietre, căutând. Brusc, fugi înainte, apucă ceva și trase. Dar lucrul acela era prins între doi bolovani. Era unul dintre brațele Bărbatului de Fier. În cele din urmă, mâna lăsă brațul și o zbughi încolo și-ncoace printre pietre până când se opri și atinse grijuliu ceva. Era cea de-a doua mână. Mâna cea nouă se ridică și-și încolăci degetul în jurul degetului mic al mâinii cu ochiul, lăsându-se condusă. Acum cele două mâini, cea văzătoare conducând-o pe cea oarbă, se duseră împreună înapoi la braț și reușiră să-l deștepească.

Mâna cu ochi se fixă în încheietura brațului. Brațul se ridică și umblă pe mână. Cealaltă mână se ținea în continuare de ea și straniul trio se puse pe căutat.

Un ochi! Iată-l, clipind spre ei fără cuvinte, de lângă o pietricică negru cu alb. Mâna văzătoare potrivi ochiul în mâna nevăzătoare, așa că acum ambele mâini vedeau. Se deplasară fugind printre pietre. Nu peste mult timp găsiră un picior. Săriră în vârful piciorului, iar piciorul făcu salturi peste pietre, cu brațul bălăbănindu-se prins de mâna care strângea partea de sus a piciorului. Cealaltă mână se ținea de partea de sus a primei mâini. Amândouă, cu ochii lor, pilotau piciorul, întorcându-l încolo și-ncoace, cum își strunește calul un călăreț.

Curând găsiră celălalt picior și celălalt braț. Acum fiecare mână, cu un ochi în palmă și un braț legănându-se din încheietură, călărea separat, pe câte un picior, pe plajă. Hop, hop, hop, mergeau ele, uitându-se printre pietre. Una găsi o ureche, în același moment când cealaltă găsi torsul uriaș. Mâinile dibace atașară picioarele la tors, apoi potriviră și brațele la locul lor, lucrând una pentru cealaltă, iar corpul se înălța acum cu picioare și mâini, dar fără cap. Mergea pe plajă, ținându-și ochii în mâini, căutându-și capul pierdut. În sfârșit, iată și capul: fără ochi, fără urechi, cuibărit într-un morman de alge roșiatice. Cât ai zice pește, Bărbatul de Fier își potrivi capul pe trunchi, ochii la locul lor – și totul era unde trebuia să fie, cu excepția unei

urechi. Tocmai străbătea plaja cu pași mari, căutându-și urechea lipsă, când soarele se ridică de dincolo de mare și se făcu zi.

Cei doi pescăruși stăteau pe marginea cuibului, sus pe culme. Îl urmăreau pe bărbatul imens pășind când într-o direcție, când în alta, peste bolovanii de jos. Între ei, pe buza de piatră, era o mare ureche de fier. Pescărușii n-o puteau mânca. Puii lor n-o puteau mânca. Stătea acolo sus, pe stânca înaltă.

Jos, departe, Bărbatul de Fier căuta.

În cele din urmă se opri și privi marea. Se gândea oare că marea îi șterpelise urechea? Poate credea că marea se umflase cât timp zăcuse el împrăștiat și apoi se retrăsese, luând urechea cu ea.

Păși înspre mare. Se duse pe dig și rămase un timp nemișcat, cu valurile clocotindu-i în jurul genunchilor. Apoi înaintă tot mai adânc, tot mai adânc.

Pescărușii își luară zborul și planară până jos, deasupra uriașului cap de fier care se mișca lent înspre larg, în înspumata mare. Ochii străluceau roșii, la nivelul creștelor de valuri, până când un talaz mai mare îi acoperi și spuma îi împrășcă fruntea. Capul tot se mai mișca sub apă. Ochii și creștetul i se mai văzură o clipă într-o adâncitură a apelor umflate. Ochii erau acum verzi. Pe urmă marea îi acoperi, și pe ei, și capul.

Pescărușii descriau cercuri joase deasupra liniei de bule de aer ce se deplasa încet spre largul mării adânci.

TED HUGHES

THE IRON MAN

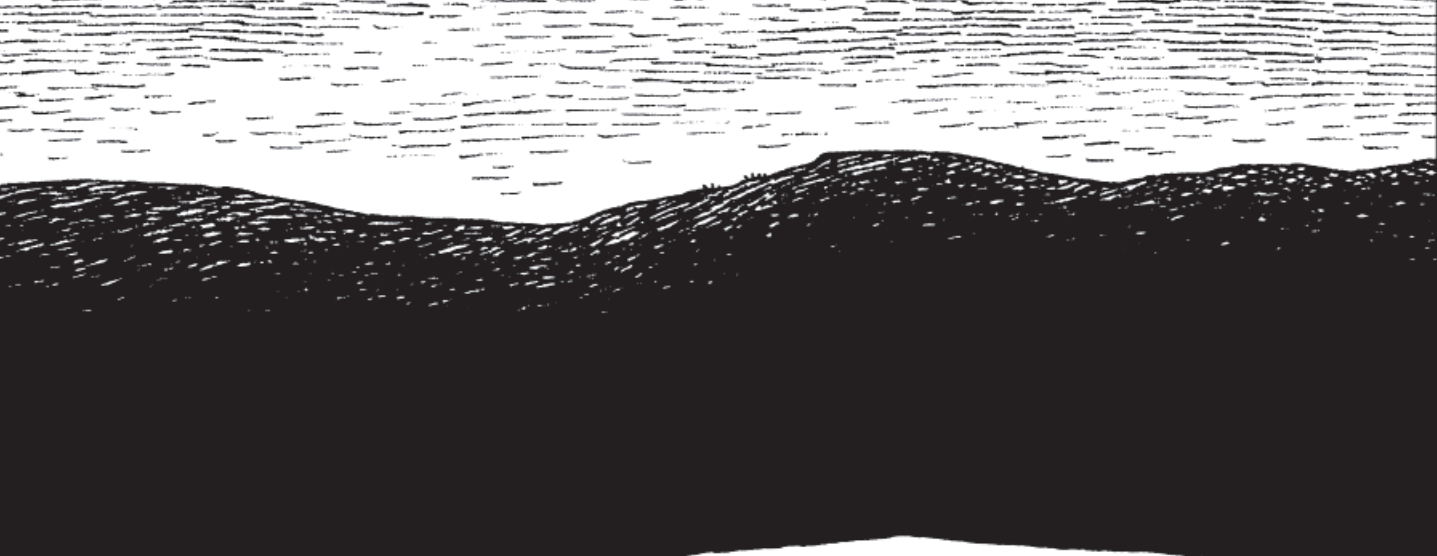

ILLUSTRATED
BY TOM GAULD

TO FRIEDA AND NICHOLAS

1

The Coming of the Iron Man

The Iron Man came to the top of the cliff.

How far had he walked? Nobody knows. Where had he come from? Nobody knows. How was he made? Nobody knows.

Taller than a house, the Iron Man stood at the top of the cliff, on the very brink, in the darkness.

The wind sang through his iron fingers. His great iron head, shaped like a dustbin but as big as a bedroom, slowly turned to the right, slowly turned to the left. His iron ears turned, this way, that way. He was hearing the sea. His eyes, like headlamps, glowed white, then red, then infra-red, searching the sea. Never before had the Iron Man seen the sea.

He swayed in the strong wind that pressed against his back.
He swayed forward, on the brink of the high cliff.

And his right foot, his enormous iron right foot, lifted – up,
out, into space, and the Iron Man stepped forward, off the cliff,
into nothingness.

CRRRAAAAASSSSSSSH!

Down the cliff the Iron Man came toppling, head over heels.

CRASH!

CRASH!

CRASH!

From rock to rock, snag to snag, tumbling slowly. And as he
crashed and crashed and crashed

His iron legs fell off.

His iron arms broke off, and the hands broke off the arms.

His great iron ears fell off and his eyes fell out.

His great iron head fell off.

All the separate pieces tumbled, scattered, crashing, bumping, clanging, down on to the rocky beach far below.

A few rocks tumbled with him.

Then

Silence.

Only the sound of the sea, chewing away at the edge of the rocky beach, where the bits and pieces of the Iron Man lay scattered far and wide, silent and unmoving.

Only one of the iron hands, lying beside an old sand-logged washed-up seaman's boot, waved its fingers for a minute, like a crab on its back. Then it lay still.

While the stars went on wheeling through the sky and the wind went on tugging at the grass on the cliff-top and the sea went on boiling and booming.

Nobody knew the Iron Man had fallen.

Night passed.

Just before dawn, as the darkness grew blue and the shapes of the rocks separated from each other, two seagulls flew crying over the rocks. They landed on a patch of sand. They had two chicks in a nest on the cliff. Now they were searching for food.

One of the seagulls flew up – Aaaaaaark! He had seen something. He glided low over the sharp rocks. He landed and picked something up. Something shiny, round and hard. It was one of the Iron Man's eyes. He brought it back to his mate. They

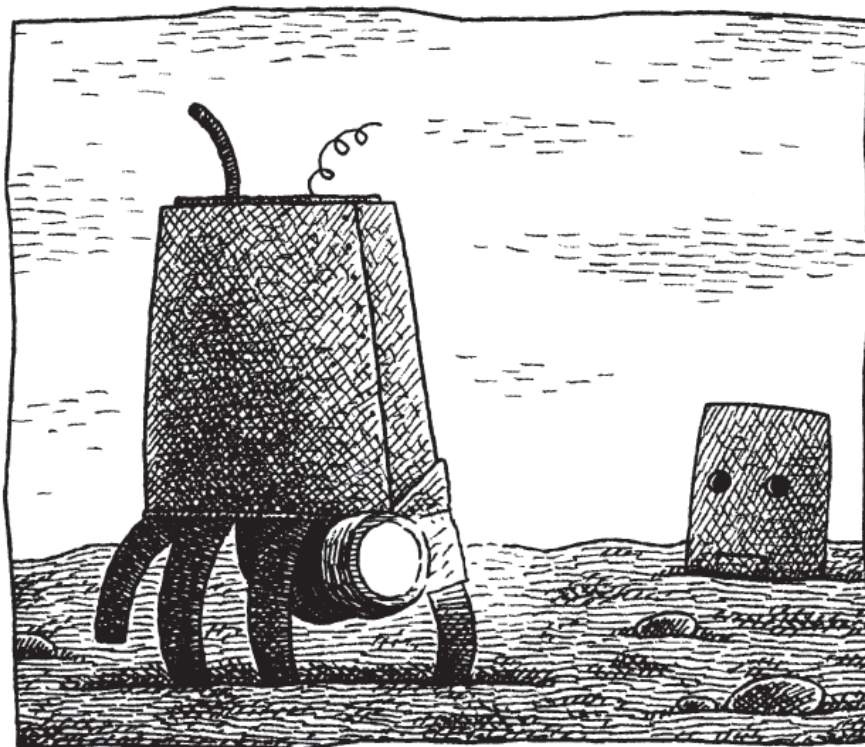
both looked at this strange thing. And the eye looked at them. It rolled from side to side looking first at one gull, then at the other. The gulls, peering at it, thought it was a strange kind of clam, peeping at them from its shell.

Then the other gull flew up, wheeled around and landed and picked something up. Some awkward, heavy thing. The gull flew low and slowly, dragging the heavy thing. Finally, the gull dropped it beside the eye. This new thing had five legs. It moved. The gulls thought it was a strange kind of crab. They thought they had found a strange crab and a strange clam. They did not know they had found the Iron Man's eye and the Iron Man's right hand.

But as soon as the eye and the hand got together the eye looked at the hand. Its light glowed blue. The hand stood up on three fingers and its thumb, and craned its forefinger like a long nose. It felt around. It touched the eye. Gleefully it picked up the eye, and tucked it under its middle finger. The eye peered out, between the forefinger and thumb. Now the hand could see.

It looked around. Then it darted and jabbed one of the gulls with its stiffly held finger, then darted at the other and jabbed him. The two gulls flew up into the wind with a frightened cry.

Slowly then the hand crept over the stones, searching. It ran forward suddenly, grabbed something and tugged. But the thing was stuck between two rocks. The thing was one of the

Iron Man's arms. At last the hand left the arm and went scuttling hither and thither among the rocks, till it stopped, and touched something gently. This thing was the other hand. This new hand stood up and hooked its finger round the little finger of the hand with the eye, and let itself be led. Now the two hands, the seeing one leading the blind one, walking on their finger-tips, went back together to the arm, and together they tugged it free. The hand with the eye fastened itself on to the wrist of the arm. The arm stood up and walked on its hand.

The other hand clung on behind as before, and this strange trio went searching.

An eye! There it was, blinking at them speechlessly beside a black and white pebble. The seeing hand fitted the eye to the blind hand and now both hands could see. They went running among the rocks. Soon they found a leg. They jumped on top of the leg and the leg went hopping over the rocks with the arm swinging from the hand that clung to the top of the leg. The other hand clung on top of that hand. The two hands, with their eyes, guided the leg, twisting it this way and that, as a rider guides a horse.

Soon they found another leg and the other arm. Now each hand, with an eye under its palm and an arm dangling from its wrist, rode on a leg separately about the beach. Hop, hop, hop, they went, peering among the rocks. One found an ear and at the same moment the other found the giant torso. Then the busy hands fitted the legs to the torso, then they fitted the arms, each fitting the other, and the torso stood up with legs and arms but no head. It walked about the beach, holding its eyes up in its hands, searching for its lost head. At last, there was the head – eyeless, earless, nested in a heap of red seaweed. Now in no time the Iron Man had fitted his head back, and his eyes were in place, and everything in place except for one ear. He strode about the beach searching for his lost ear, as the sun rose over the sea and the day came.

The two gulls sat on their ledge, high on the cliff. They watched the immense man striding to and fro over the rocks below. Between them, on the nesting ledge, lay a great iron ear. The gulls could not eat it. The baby gulls could not eat it. There it lay on the high ledge.

Far below, the Iron Man searched.

At last he stopped, and looked at the sea. Was he thinking the sea had stolen his ear? Perhaps he was thinking the sea had come up, while he lay scattered, and had gone down again with his ear.

He walked towards the sea. He walked into the breakers, and there he stood for a while, the breakers bursting around his knees. Then he walked in deeper, deeper, deeper.

The gulls took off and glided down low over the great iron head that was now moving slowly out through the swell. The eyes blazed red, level with the wavetops, till a big wave covered them and foam spouted over the top of the head. The head still moved out under water. The eyes and the top of the head appeared for a moment in a hollow of the swell. Now the eyes were green. Then the sea covered them and the head.

The gulls circled low over the line of bubbles that went on moving slowly out into the deep sea.

